

ಬೆಂಗಳೂರು ಸಹಿತ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ನಗರಗಳ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ವತ್ವಮುತ್ತ

ಅಷ್ಟ – ಅಮೃದಿರು, ಅಳ್ಳಿ-ತಾಟ, ಮುಕ್ಕಿತರ ಬಂಧುಗಳು ಗಿಜಿಗುಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆವರನ ಮುಖಿದ ತಂಬಾ ಆತಂಕ ಆವರಿಸಿರುವ ಅವರ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಯೋಚನೆ – ತಮ್ಮ ಮಗನಿನ ಶಾಲಾ ದಾವಿಲಾತಿಗೆ ಅಜ್ಞ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ? ಬಿರೀ ಸ್ಕೂಲ್ ಅಡಿಷನ್ ಅಳಿಕೆಶಾಗೆ ಇಷ್ಟೆಂದು ರಾಗಳೆಯೇ ಎಂದು ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದವರು ಅಳ್ಳಿರಿಪಡೆಬಹುದು. ಆದರೆ ನಗರ, ಪಟ್ಟಣಗಳ ಪೋಕರಿಗೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುದ್ದು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅಳ್ಳಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳಂತೆ – ‘ಕೈ, ಕಾಲು, ಮುಖ ಎಲ್ಲಾ ನೆಷ್ಟಿಗೆಯು ಹೊದಲು ನೇರಿದ’ ಅಂತ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಹೊದಲು ಕೇಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ – ಯಾವ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ರಿಸರ್ವ್ ಮಾಡುವುದು?

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹಳೆ ಮದ್ರಾಸು ರಸ್ತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ರುವ ಶಾಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಹೊದ ತಮಗೆ ಸ್ವತ್ತ ಸಾಗರಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬಂದ ಅನುಭವವಾಯ್ದು ಅಂತಾರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ್ ಮತ್ತು ಲಲಿತ ದಂಪತ್ತಿ. ‘ಮೇಡಂ, ಏಷು ಕೇರೆ ನೀರು ಕಡಿಯೋರು ಹೀಗೆ ಮಾತ್ರ. ಸಮುದ್ರ ದಾಟೋದೆ ಸರಿ ಅನ್ನಿ, ಈ ಸ್ಕೂಲು ಅನ್ನೋದೊಂದು ಯಾಕಿದೆ ಅನ್ನಿಸ್ ಬಿಡ್ಡು’ ಎಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ್‌ರ ಮಾತಿನಿನ ಜಾಡು ಹಿಂದಿನ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಈ ಶಾಲಾ ಅಡಿಷನ್ ಎಂಬ ಭಾವ ಮೈ ಕೊಡಬೇ ನಿಂತಿತು.

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಬುದಿಗೊಂದು ಎಂಬತೆ ಶಾಲೆಗಳು ನಾಯಿಕೋಡೆಗಳಿಯೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೂ ಪೋಕರು ಅಡಿಷನ್ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಯಾಕಷ್ಟು ಪರದಾಡುತ್ತಾರೆ? ‘ಅಯ್ಯೋ, ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಒಂದೇ ಎರಡೇ’ ಎಂದವರು ಜಲಜ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತಮ್ಮ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕ ಕೇಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಹೊಳ್ಳಿರೂ, ಜಲಜ ಮೇಡಂ ಶಾಲೆಗಳ ಜೊತೆ ತಮ್ಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕ-ಶಿಕ್ಷಕರಿಯರು, ಹೇಡ್ ಮೇಡಂ ಜಲಜ ಆವರ ಸಲಹೆ ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ವಾರಕ್ಕೆ ಎರಡು ದಿನ ಸಂಚೆ ಕನ್ನಡ ಮಾಡ್ಯಂದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವ ಎರಡಕ್ಕೆ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಭಾವಾ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

